

РЕШЕНИЕ

№ 37017

гр. София, 10.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 22.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

като разгледа дело номер **2069** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Дял трети, Глава единадесета от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, във вр. с Част седма от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗ/.

Производството е образувано по искова молба на И. П. С., ЕГН [ЕГН], изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора-гр. П. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с който иск се претендира сумата в размер на 20 000.00 /двадесет хиляди лева/ за претърпени неимуществени вреди на 22.04.2023г., за това, че по време на свиждане в Софийски централен затвор не му бил разрешен физически контакт, а именно- да целуне сина си.

В исковата молба са изложени твърдения, че по време на свиждане, състояло се в Затвора – [населено място] на 22.04.2023 г., началникът на затвора не разрешил физически контакт на ищеца със сина му. Твърди се, че същият не е осъществявал физически контакт със сина си /не го е гушкал и целувал/ от 2018 г., когато бил приведен в Затвора - [населено място], С.. Сочи се, че горните обстоятелства причинили на ищеца неимуществени вреди, които оценява в размер на 20 000 лева. С исковата молба е отправена молба за назначаване на служебен адвокат, както и искане за предоставяне на видеозаписи от охранителните камери в помещението за свиждане в Затвора – [населено място] от 22.04.2023 г.

По отношение на искането за назначаване на служебен адвокат съдът, след обстоен анализ на финансовото състояние на ищеца, се е произнесъл с определение № 14956 от 30.04.2025 г., потвърдено с определени № 285782 от 29.07.2025 г., постановено по адм. дело № 7067/2025 г. по описа на АССГ, I отделение, VI касационен състав.

В съдебно заседание ищецът, участващ чрез видеоконферентна връзка, заявява, че няма да

участва и напуска видеоконферентната зала към Затвора – [населено място].

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез процесуален представител юрк. В., изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция по изложените съображения в писмения отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на предявения иск.

Административен съд София град, I отделение, 21-ви състав, след като се запозна с приетите по делото доказателства и становищата на страните, намира за установено следното, от фактическа страна:

Видно от изходящия номер на Затвора - [населено място], положен върху пощенския плик, с който исковата молба е изпратена до Министерство на правосъдието /л.7/, същата, въпреки вписаната дата на изготвяне – 29.04.2023 г., е изпратена на 15.02.2024 г.

Между страните не е спорно, а и видно от справка, рег. № 1779/13.03.2025 г., изготвена от ИФ началник на Затвора –гр. П. /л.32/, ищецът - И. П. С., ЕГН [ЕГН], изтърпява едно общо наказание в размер на 11 /единадесет/ години „лишаване от свобода“ на осн. чл.25, ал.1, чл.23, ал.1 и чл.24 от НК. Посочено е, че ищецът е бил депортиран с Европейска заповед за арест от Република С., след което със заповед № Л-1697 от 20.05.2021 г. на ГД „ИН“ – [населено място] е приведен за доизтърпяване на наложеното му наказание „лишаване от свобода“ в [населено място] на осн. чл. 62, ал.1, т.4 от ЗИНЗС. Посочено е, че по данни на И. П. С., същият е разведен със съпругата си К. И. Т. – С.. Живял е на семейни начала с Р. М. К., от която има син – А. –И. К., както и, че с майката на детето ищецът е живял в Република С., откъдето е приведен в Република България за изтърпяване на наложеното му наказание. Посочено е също, че към момента на справката и по данни на л.св. лице, същото поддържа близки отношения /има сериозна връзка/ с Л. С. Ц..

Видно от приложената справка за свиждания, изготвена за периода от 21.05.2021 г. – 13.03.2025 г. /л.45/, ищецът е бил посещаван от само от М. И. С. /негова майка/ и от Л. С. Ц., с която поддържал сериозна връзка. От справката е видно, че на процесната дата 22.04.2023 г. ищецът е бил посетен от Л. Ц..

С докладна записка, рег. № 22671 от 25.09.2025 г. /л.119/, изготвена от инсп. В. във връзка с възложеното с определение № 29437/10.09.2025 г. задължение на ответника да предостави записи от видеокамерите от помещението за свиждане от процесната дата 22.04.2023 г. е посочено, че записващите устройства тип DVR съхраняват записи от 20 до 30 календарни дни и при запълване на дисковото пространство се изтриват, за да се освободи място за нови, поради което към датата на отправеното искане, исканите записи не са били налични.

По делото не са изискани и представени други доказателства, относими към правния спор.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Искът за присъждане на обезщетение е предявен от процесуално легитимирано лице, което твърди, че на 22.04.2023 г. по време на свиждане в Затвора – [населено място] е претърпял неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразни действия на длъжностни лица от администрацията на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", което е юридическо лице към Министерство на правосъдието, с териториални структури, включващи затворите - чл.12, ал.3 ЗИНЗС.

Искът е предявен срещу надлежен ответник по чл.205 АПК вр. с чл.285, ал.1 от ЗИНЗС – Главна дирекция “Изпълнение на наказанията“ – юридическо лице, осъществяващо прякото ръководство и контрол върху дейността на местата за лишаване от свобода, с териториални служби, каквито са затворите.

Материално-правната уредба на твърдяното право се съдържа в чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а след

измененията на ЗИНЗС (ДВ бр. 13/2017 г., в сила от 07.02.2017 г.) - в чл.284, ал.1, който предвижда, че държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл.3.

В чл.3, ал.1 ЗИНЗС се съдържа забрана осъдените да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. Според втората алинея за нарушение на ал.1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, изразяващи се в липса на достатъчна жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Изброяването е неизчерпателно. Основателността на предявения иск предполага установяване на наличие на следните материално-правни предпоставки: 1) акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с които се нарушава чл.3 от ЗИНЗС; 2) настъпила неимуществена вреда в правната сфера на ищеца в резултат на нарушението; 3) неимуществената вреда се предполага до доказване на противното по силата на оборимата презумпция, въведена с чл.284, ал.5 от ЗИНЗС.

Отговорността на държавата за причинените вреди по чл.284, ал.1 от ЗИНЗС е обективна и освобождава ищеца от тежестта да доказва вина на конкретно длъжностно лице. Обективният неин характер означава още, че държавата отговаря за вредите, причинени от нейните органи или длъжностни лица при изпълнение на административната дейност, които са последица от незаконосъобразните им актове, действия или бездействия, без значение дали са виновно причинени.

Ищецът обосновава исквата си претенция с твърдения за незаконосъобразни действия на началника на затвора – [населено място], изразяващи се във формиран отказ за осъществяване на физически контакт /целувка/ със сина му по време на свиждане, проведено на 22.04.2023 г., от което твърди, че за него са настъпили неимуществени вреди.

Съдът приема, с оглед събраните доказателства по делото, за недоказано твърдението за незаконосъобразни действия на началника на Затвора – [населено място], изразяващи се в отказ за физически контакт между ищеца и неговия син. На първо място липсват доказателства сочещи престоя на ищеца на процесната дата 22.04.2023 г. на територията на Затвора – [населено място]. Видно от представените по делото писмени доказателства, неоспорени от страните, ищецът е бил приведен за доизтърпяване на наложеното му наказание „лишаване от свобода“ в [населено място] въз основа на заповед № Л-1697 от 20.05.2021 г., следователно към дата 22.04.2023 г. същият е бил там. Видно от справка за свиждания, изготвена за периода от 21.05.2021 г. – 13.03.2025 г. /л.45/, ищецът е бил посещаван единствено от М. И. С. /негова майка/ и от Л. С. Ц., с която поддържал сериозна връзка, като на процесната дата 22.04.2023 г. ищецът е бил посетен от Л. Ц.. От същата справка се установява, че майка на А. – И. К. - син на ищеца, е друго лице - Р. М. К., с която ищецът е живял в Република С. преди депортирането му от република С. към Република България за изтърпяване на наложеното му наказание „лишаване от свобода“, като липсват данни, включително и по сведения на ищеца, същият да поддържа отношение със сина си и неговата майка.

От друга страна, възможността на ищеца да докаже твърдението си посредством видеозаписи от охранителните камери в помещението за свиждане на територията на Затвора – [населено място] е преклудирана още към момента на подаване на исквата молба, тъй като същата е

администрирана около 10 месеца след процесната дата 22.04.2023 г., а именно на 15.02.2024 г. /видно от входящия номер върху плика за писмо на л.7/, а от докладна записка рег. № 22671 от 25.09.2025 г. /л.119/ се установява, че записващите устройства тип DVR съхраняват записи от 20 до 30 календарни дни, т.е. към 15.02.2024 г. същите са били заличени.

На следващо място, въпреки изричните указания на съда, обективирани в определение от 01.08.2025 г. /л.100/, ищецът да докаже твърденията в исковата си молба, същият не само, че не е проявил процесуална активност, но и изначално не сочи в какво се изразяват твърденията от него неимуществени вреди, които да следва да доказва, следователно не са налице и втория и третия елемент от фактическия състав за ангажиране на отговорността на държавата за вреди.

Предвид изложеното по-горе, се налага извода, че не са налице незаконосъобразни действия и бездействия на администрацията на ответника, които да са в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС. Твърденията в исковата молба се явяват недоказани.

Не се твърди, а и не се установи и настъпила, в резултат на нарушение по чл. 3 от ЗИНЗС неимуществена вреда в правната сфера на ищеца.

По изложените съображения, предявеният иск е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен изцяло.

По отношение на претендираното от ответника възнаграждение за осъществената защита от юрисконсулт, то следва да се посочи, че такова не му се следва, тъй като производството по делото е водено по специалния ред по чл. 286 ЗИНЗС, а в ал. 2 от същата разпоредба не е предвидено заплащане на юрисконсултско възнаграждение. Разпоредбите на чл. 286, ал. 2 и, ал. 3 ЗИНЗС, тълкувани в тяхната взаимовръзка, се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ и чл. 78, ал. 8 ГПК, във връзка с чл. 144 АПК и чл. 143 АПК. Липсата на изрична уредба в ЗИНЗС, която да предвижда отговорност на ищеца за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника при пълно или частично отхвърляне на иска/исковете му, означава, че такова не се дължи. Ето защо искането на ответника за присъждане на разноски следва да се остави без уважение.

Мотивиран от горното, Административен съд София град, първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на И. П. С., ЕГН [ЕГН], с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора-гр. П., срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с който се претендира обезщетение в размер на 20 000.00 /двадесет хиляди лева/ за претърпени неимуществени вреди на 22.04.2023г., за това, че по време на свиждане в Софийски централен затвор не му бил разрешен физически контакт, а именно- да целуне сина си.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред тричленен състав на Административен съд София - град.

СЪДИЯ: